

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Y. G. L.**, zastoupen Mgr. Petrem Sikorou, advokátem se sídlem Koubkova 1726/8, Praha 2 - Nové Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2007, č. j. OAM-1-646/VL-10-K04-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 4. 2008, č. j. 32 Az 62/2007 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný správní orgán zamítl stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně uvedl, že žalovaný byl povinen postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci v nezbytném rozsahu, byl tak povinen opatřit nezbytné podklady pro rozhodnutí. Stěžovatel proto žalovanému vytkl procesní vadu spočívající v tom, že si neopatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, tj. zjištění týkající se faktických poměrů v Čínské lidové republice ohledně postavení osob – dlužníků a žadatelů o azyl. Žalovaný se omezil toliko na konstatování, že stěžovatelem uváděné důvody nejsou azylově relevantní, protože se jedná o ekonomickou migraci. Již v žalobě však stěžovatel uvedl, že jeho dluhy by mohly vést až k ohrožení jeho života, neboť ochrana práv dlužníků není v Číně dostupná. Žalovaný tyto skutečnosti pominul a bagatelizoval. Pokud

by soud provedl správné právní posouzení, dospěl by k závěru, že důvod pro udělení azylu spočívající v odůvodněném strachu z pronásledování je u stěžovatele dán, jelikož mu stát původu není schopen poskytnout dostatečnou ochranu. Protože se žalovaný i krajský soud nezabývaly fungováním mocenských struktur v Číně a uváděné důvody posoudily jako azylově bezvýznamné, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna cit. rozhodnutí jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu.

Pro posouzení přijatelnosti kasační stížnosti je v daném případě podstatné, že žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost jako zjevně nedůvodnou, neboť v této opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl jiné skutečnosti, které jej přiměly opustit Čínu, než v předchozí žádosti, přičemž žalovaný má za to, že mu musely být známy již při podání předchozí žádosti v roce 2003. Přestože v žalobě proti rozhodnutí žalovaného stěžovatel aplikaci § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu na jeho žádost o mezinárodní ochranu alespoň co do výroku napadl, v kasační stížnosti jeho námitky míří výhradně do opodstatněnosti důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které však vůbec nebyly v tomto řízení posuzovány. Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publ. pod č. 349/2004 Sb. NSS, *„vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 [zákona o azylu] stanoví [tento zákon] také vylučující důvody, při jejichž naplnění nelze žadateli azyl udělit. Tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 zákona o azylu. [...] Pokud jsou splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není zákonný důvod zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jak namítal stěžovatel, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno.“*

Stěžovatel se dále mýlí, tvrdí-li, že žalovaný jeho situaci bagatelizoval a pominul podstatné okolnosti, neboť žalovaný toliko aplikoval § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, a proto již případné důvody pro udělení azylu neposuzoval. Z těchto důvodů nebyl žalovaný povinen opatřovat si podklady týkající se ochrany dlužníků v Číně. Podklady pro použití § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, tj. stěžovatelovu předchozí žádost o azyl a

v ní uváděné důvody, žalovaný naopak shromáždil a jsou součástí správního spisu (viz č. l. 25 – 31 správního spisu).

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzovanou námitku. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně

senátu